

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 11C/47/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214270
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Káčeriková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5712214270.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Alenou Káčerikovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova ul. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09, Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu **z a m i e t a** .

II. Odporcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 27.09.2012 domáhal vo vzťahu k odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 5.481,92 € a nemajetkovej ujmy vo výške 1.096,38 €. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ, ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom: C. C., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 4990/11. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Navrhovateľ poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného od 01.02.2002 do 31.05.2010, podľa ktorého bolo povinnosťou exekučného súdu podľa navrhovateľa rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, rozhodol o žiadosti udelenia poverenia na vykonanie až dňa 23.05.2011, konanie pritom začalo 29.03.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, omeškanie viac ako 55 dní. Ako dôkaz navrhol pripojiť súdny spis exekučného súdu, teda Okresného súdu Martin založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným, teda navrhovateľom a vyššie menovaným povinným pre vymoženie peňažnej pohľadávky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX. Zároveň navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu. Exekučný súd mu neoznámil spisovú značku pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. R., vykonateľný 10.02.2011) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci, ako exekučnému súdu neprináleží, čím porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality. Exekučný súd nie je súd v zmysle ust. § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v návrhu alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnom návrhu. Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie odporcu (dlžníka) tak, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd preto musí byť pri výklade aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zásahu do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv, a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát, napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa. Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníkov konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí.

Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Podľa platnej právnej úprav je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by mu umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 5.481,92 €, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si navrhovateľ uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti a takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa.

Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia

vymožiteľnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Ďalej navrhovateľ poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, a to neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou aj jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 1.096,38 €, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. V ďalšom navrhovateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadost'učinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Navrhovateľ uviedol, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania návrhu však odporca na žiadosť pozitívne nereagoval. Poukázal na to, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je založené v inom súdnom spise. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol aj pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ požadoval, aby súd medzitimným rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine O.s.p. rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávkou navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom (povinným) C. C., nar. XX.XX.XXXX v zákonom stanovenej lehote, a následne, aby súd rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 5.481,92 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.096,38 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V predmetnej žalobe navrhovateľ uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Martin by porušovalo právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto navrhovateľ v zmysle ust. § 12 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Martin sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer veci a k účastníkom konania.

Vzhľadom na zmätočnosť vyjadrenia navrhovateľa v súvislosti so vznosením námietky zaujatosti, navrhovateľ bol listom zo dňa 15.10.2012 vyzvaný, aby súdu oznámil, či vzniesol v predmetnom návrhu námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin a v prípade, že áno, aby konkretizoval

vznesenú námietku zaujatosti v zmysle ust. § 14 a 15a O.s.p.. Podaním doručeným súdu 02.11.2012 navrhovateľ uviedol, že na výzvu odpovedá nasledovne: „Navrhovateľ nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p.“. Z úradného záznamu je zrejmé, že zákonný sudca v predmetnej veci konštatoval, že sa vo veci necíti byť zaujatý, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Uznesením č. k. 11C/47/2012-165 zo dňa 04.12.2012 bol navrhovateľ vyzvaný, aby svoje podanie doplnil v lehote 10 dní, a to tak, že predloží súdu kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie príslušného nároku na náhradu škody, dôkaz o tom, kedy túto žiadosť doručil Ministerstvu spravodlivosti SR a potvrdenie o tom, ako bola žiadosť o predbežné prejednanie vybavená. Podaním doručeným 20.12.2012 zaslal navrhovateľ odpoveď na predmetné uznesenie. Jeho súčasťou bola aj fotokópia sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, kde prílohou tohto sprievodného listu bol aj zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, súd zažurnalizoval do spisu len výňatok zo zoznamu týchto žiadostí týkajúci sa Okresného súdu Martin.

Uznesením č.k. 11C/47/2012 - 232 zo dňa 10.01.2013 uložil súd navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € za vznesenie námietky zaujatosti účastníkom konania. Voči tomuto uzneseniu navrhovateľ podaním zo dňa 17.01.2013 doručeným súdu dňa 18.01.2013 podal odvolanie voči uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti.

Krajský súd v Žiline svojim rozhodnutím sp. zn. 9Co/137/2013 zo dňa 28.03.2013 rozhodnutie okresného súdu, ktorým vyrúbil poplatok za námietku zaujatosti, potvrdil a súčasne uznesením 9NcC/387/2013 zo dňa 06.06.2013 vylúčil sudkyňu Mgr. Katarínu Janotovú z prejednávania a rozhodnutia vo veci.

Podaním zo dňa 27.05.2013 doručeným tunajšiemu súdu dňa 29.05.2013 podal navrhovateľ dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 9Co/137/2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/149/2013 zo dňa 24.07.2013 dovolanie navrhovateľa odmietol.

Podaním doručeným súdu 21.10.2013 zaslal odporca vyjadrenie k žalobnému návrhu. Odporca uviedol, že toto vyjadrenie je relevantné pre všetky konania vo veciach spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti odporcovi v senáte 11C. Odporca vo vyjadrení uplatnil procesné námietky, konanie vykazuje nedostatky, a to zmätočnosť podania. Navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Navrhovateľ jednak namieta nezákonné rozhodnutie, a to rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Podľa odporcu pri úspešnom uplatnení nároku na náhradu škody musia byť splnené tri podmienky súčasne, a to: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Čo sa týka rozhodnutia o poverení exekútora po - 15 dňovej lehote, tak k tomu žalovaný uviedol, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 01.06.2011 vyplýva skutočnosť, že 15 - dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Uvedené znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 - dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach, začatých po 01.06.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 01.06.2011 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehote neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Ak nesprávnym úradným postupom má byť podľa navrhovateľa zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, takto formulovaný postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným nesprávnym postupom na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená.

Navrhovateľom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Nakoľko z citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne ust. § 6 ods. 1 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať. Navrhovateľ ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu. V tomto smere odporca poukázal na viaceré uznesenia Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Odporca považuje za nevyhnutné v prvom rade poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15 - dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku), ak ho súd nepoverí, 15 - dňová lehota neplatí. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažností, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Odporca má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Zároveň odporca poukázal aj na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 - dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote. Lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia buď 15 - dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené odporca vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 - dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutiu 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009, t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Ďalej sa odporca vyjadroval k materiálnej škode, ako aj k nemajetkovej ujme. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. považuje odporca návrh za právne neopodstatnený a žiadal, aby súd návrh proti odporcovi v celom rozsahu zamietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania s tým, že odporca si uplatňuje právo na náhradu trov konania. Predmetné vyjadrenie bolo zaslané právnenému zástupcovi navrhovateľa poštou a bolo zaslané aj cestou e-mailu tak, aby sa mohol s ním oboznámiť ešte pred vykonaním nariadeného pojednávania.

Navrhovateľ podaním zo dňa 08.11.2013 doručeným tunajšiemu súdu dňa 14.11.2013 podal návrh na zrušenie pojednávania vytýčeného na deň 14.11.2013 z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Spolu s návrhom na zrušenie konania doručil súdu fotokópiu sťažnosti, ktorá mala byť podaná na Ústavný súd Slovenskej republiky, avšak bez prezenčnej pečiatky preukazujúcej, že takáto sťažnosť bola podaná. Súčasne podaním doručeným dňa 02.12.2013 požiadal o vrátenie súdneho poplatku.

Súd uznesením zo dňa 03.12.2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.2013.

Súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 04.03.2014 v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu, odporcu. Odporca ospravedlnil svoju neúčast' a žiadal, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Právny zástupca navrhovateľa opätovne a z tých istých dôvodov elektronickým podaním doručeným súdu 28.02.2014 požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, žiadal, aby súd v prejednávanej veci nepokračoval, nakoľko v konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Poukázal na skutočnosť, že mu doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu. Súd predmetnú žiadosť nepovažoval za ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, nakoľko Občiansky súdny poriadok zrozumiteľne a určite stanovuje, akým spôsobom, a z akých dôvodov je možné ospravedlniť termín pojednávania a tiež z toho dôvodu, že o takomto návrhu právneho zástupcu navrhovateľa na prerušenie konania už právoplatne rozhodol.

K otázke nestrannosti súdu a sudcu súd opätovne uvádza, že navrhovateľ vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a O.s.p. a zároveň sudca uviedol, že sa necíti byť zaujatý, ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. S otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vypořiadal okresný súd v uznesení zo dňa 10.01.2013. Predmetnou otázkou sa zaoberal v uznesení aj Krajský súd v Žiline č. k. 9NcC/387/2013 zo dňa 06.06.2013.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami, ktoré boli doložené do súdneho spisu, ako aj s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17Er/952/2011 a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/952/2011 súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 14.04.2011 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 4990/11 vo veci oprávneného: Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: C. C., nar. XX.XX.XXXX, V. V., R. XXX/X pre vymoženie sumy 1.515,83 € s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. R. XXXXX/XX zo dňa 30.12.2010, právoplatný dňa 07.02.2011 a vykonateľný dňa 10.02.2011 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 29.03.2011. V predmetnej exekučnej veci vydal okresný súd uznesenie č. k. 17Er/952/2011-11 zo dňa 27.04.2011, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dôvodom bola skutočnosť, že exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný, a preto na jeho podklade nie je možné viesť exekúcie, a to ani čiastočne. Exekučný titul priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, je tu nesúlad exekučného titulu so zákonom, nakoľko rozhodcovský súd len formálne potvrdil právo oprávneného uvedené v zmluve o úvere, pričom vôbec nepreskúmal, či sa medzi účastníkmi zmluvy nejedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa preto musia aplikovať normy spotrebiteľského práva. Z obsahu zmluvy a postavenia účastníka zmluvy jednoznačne vyplýva, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Proti tomuto uzneseniu navrhovateľ nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť 24.05.2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná

nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia /ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa vedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 1.269,38 € a nemajetkovej ujmy vo výške 253,88 €, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Nesprávneho úradného postupu sa mal Okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Súd preto v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne, a to:

- 1) Nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o udelení poverenia
- 2) Vznik škody
- 3) Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou

O nárokoch na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom rozhoduje súd. Poškodený sa však môže domáhať súdnej ochrany až potom, čo písomne požiadal príslušný orgán, teda v danom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie žiadosti o odškodnenie a tento orgán neuspokojil nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Vychádzajúc z ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s právnymi názormi, ktoré boli vyslovené v uznesení Krajského súdu v Žiline súd konštatuje, že bolo preukázané, že navrhovateľ dňa 25.09.2012 písomne požiadal príslušný orgán, teda Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku. Doručenie žiadosti potvrdil aj odporca v podaní zo dňa 17.05.2013 a napokon to vyplýva aj z podacej pečiatky odporcu na sprievodnom liste. Odporca uvádzal, že navrhovateľ mu neposkytol súčinnosť, lebo žiadosť nemala požadované náležitosti. Aj v prípade neodstránenia nedostatku žiadosti by v zmysle ust. § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, preto obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nebol rozhodujúci. Súd nemal preukázané, že by nárok navrhovateľa na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Pri posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol odporca vo vyjadrení k veci, súd vychádzal z tohto, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 14.04.2011, uznesenie č. k. 17Er/952/2011 zo dňa 27.04.2011, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, bolo doručené navrhovateľovi dňa 06.05.2011 cestou právneho zástupcu. Dňom doručenia sa navrhovateľ mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do 15 - dní od doručenia tejto žiadosti. Návrh na súd bol podaný 14.04.2011 a preto súd mal za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietáhov v konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému C. C. pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, č. EX 4990/11. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, tak ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o exekučné konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Er/952/2011. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 14.04.2011 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej súd rozhodol uznesením č.k. 17Er/952/2011 dňa 27.04.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, nakoľko zistil, že exekučný titul, teda rozhodcovský rozsudok nie je v súlade so zákonom a priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, a teda exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný a na jeho podklade nie je možné viesť exekúciu, a to ani čiastočne. V predmetnom návrhu navrhovateľ uvádza nepravdivé údaje, nakoľko uvádza, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 23.05.2011 (konanie sa malo začať 29.03.2011), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia malo tak dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 55 dní. Z pripojeného spisu jednoznačne vyplýva, že konanie bolo začaté na exekučnom súde podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.04.2011, a teda nie 23.05.2011, ako uvádzal navrhovateľ v podanom návrhu a o predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením dňa 27.04.2011, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a nie 29.03.2011, ako opätovne nesprávne uvádza navrhovateľ. Exekučný súd teda rozhodol v lehote 13 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Súd ma zato, že podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v lehote 13 dní. Súd sa nemohol stotožniť so skutkovým tvrdením navrhovateľa, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy mal byť súd v omeškaní viac ako 55 dní. Navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd vykonal prieskum v zmysle ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zistil, že exekúciu nemožno z vyššie uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietáhov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietáhov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietáhov v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. zákona č. 514/2003 Z. z. len v prípade, tak ako to poukázal odporca vo svojom vyjadrení, ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prietahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Navrhovateľ však nesplnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. v tomto sporovom konaní a

netvrdil, a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prietahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Súd ma za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal riadne. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd nemal v konaní preukázané žiadne prietahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd preto návrh navrhovateľa, ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V opätovnom návrhu na zrušenie pojednávania navrhovateľ uviedol, že v prípade, že ide o žalobu agendy ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal navrhovateľ spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300-Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz zo zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Z uvedeného nie je súdu zrejmé, či takýto znalecký posudok už je vypracovaný. Súd považoval tento návrh na doplnenie dokazovania za neurčitý, nezrozumiteľný, preto ho zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech však ich právo na náhradu nepriznal. Odporca vo vyjadrení, ktoré bolo podané vo veci samej si uplatnil náhradu trov konania, preto mu ich súd na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 04.03.2014 priznal. Tieto si však nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Preto mu súd v súlade s ust. § 151 ods. 2 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal a v takomto prípade súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončilo na pojednávaní dňa 04.03.2014.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na začatie exekúcie.